

Sygn. akt I C 631/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: staż. R. L.

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015 w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 3.331,86 zł (trzy tysiące trzysta trzydzieści jeden złotych osiemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

1. od kwoty 3.085,86 od dnia 2 lutego 2012r. do dnia zapłaty,

2. od kwoty 246 zł od dnia 28 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 1.264 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 631/14

UZASADNIENIE

Powód M. P. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w Ł. kwoty 3.331,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 3.085,86 zł od dnia 30 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty,

- 246 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

a nadto zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego w dniu 29 grudnia 2011 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanego M. P. (2). W następstwie zgłoszenia szkody pozwany posiadający status ubezpieczyciela OC sprawcy szkody wszczął postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił odszkodowanie w wysokości 3.182,63 zł. Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 grudnia 2013 r. powód nabył na swoją rzecz wierzytelność związaną z likwidacją przedmiotowej szkody. Powód zlecił w dniu 12 grudnia 2013 r. wykonanie kalkulacji naprawy

przedmiotowego pojazdu rzeczoznawcy M. Z.. Z wykonanej na zlecenie powoda kalkulacji naprawy nr (...) wynika, iż uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) wynosi 6.268,49 zł. Powód wskazał, iż uszkodzony pojazd nie został naprawiony. Odsetek za zwłokę powód dochodzi od kwoty 3.085,86 zł od dnia 30 grudnia 2011 r. tj. od kolejnego dnia roboczego po upływie 30 dni, licząc od daty zgłoszenia szkody.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniósł, iż kwota wypłaconego odszkodowania w pełni pokrywa koszty naprawy uszkodzeń uszkodzonego pojazdu. Według pozwanego dochodzona kwota jest niewspółmierna i zawyżona, ze względu na przyjęcie stawek za roboczogodzinę prac naprawczych stosowanych przy naprawie warsztatowej. Zdaniem pozwanego w związku z brakiem naprawienia przedmiotowego pojazdu ubezpieczyciel zastosował odpowiednie stawki, występujące na rynku. Podkreślił, iż poszkodowany uzyskał korzyści majątkowe z tytułu szkody z uwagi na dokonanie odpłatnej umowy cesji.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 29 grudnia 2011 roku doszło do kolizji drogowej, na skutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanego M. P. (2).

(okoliczność bezsporna)

Odpowiedzialnym za kolizję oraz powstałą w jej wyniku szkodę był kierujący posiadający ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce akcyjnej w Ł..

(okoliczność bezsporna)

Szkoda wynikła z powyższej kolizji została zgłoszona w dniu 02 stycznia 2012 r. z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej do ubezpieczyciela (...) Spółki Akcyjnej w Ł..

(dowód: zgłoszenie szkody komunikacyjnej – w aktach szkody)

Decyzją z dnia 26 stycznia 2012 r. (...) Spółka Akcyjna w Ł. przyznała M. P. (2) kwotę 3.281,07 zł tytułem odszkodowania.

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja z dnia 26.01.2012 r. – w aktach szkody)

W dniu 1 grudnia 2013 r. M. P. (2) zawarł umowę przelewu wierzytelności z M. P. (1) z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawy za szkodę komunikacyjną nr (...) powstałą w związku ze zdarzeniem z dnia 29 grudnia 2011 r.

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności –k. 9)

M. P. (1) zlecił w dniu 12 grudnia 2013 r. Towarzystwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wykonanie kalkulacji naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w dniu 29 grudnia 2011 r., ponosząc z tego tytułu koszt w wysokości 246 zł brutto.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k.12-16, faktura VAT nr (...) - k.17)

Uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy przedmiotowego pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) wyraża się kwotą 6.326,86 zł brutto. Koszt ten uwzględnia średnie stawki za rbg na terenie G. w dacie powstania szkody – to jest 115 zł za prace blacharskie oraz 126 zł za prace lakiernicze.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej – budowy i naprawy pojazdów, wyceny wartości oraz jakości napraw pojazdów samochodowych S. K. wraz z kalkulacją naprawy –k. 63-72)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia faktyczne na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy w takim zakresie jaki został wskazany w uzasadnieniu, pozostałe dokumenty uznając za nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej – budowy i naprawy pojazdów, wyceny wartości oraz jakości napraw pojazdów samochodowych S. K.. W ocenie Sądu opinia sądowa sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione. Żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń do sporządzonej opinii. Sąd również nie dopatrywał się potrzeby jej uzupełniania, czy wyjaśniania.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był w znacznej mierze bezsporny, a powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Zakładu, bezspornie na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Poza sporem była również wysokość już dokonanej wypłaty odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była wysokość stawek za roboczogodzinę, których zastosowanie byłoby uzasadnione przy naprawie przedmiotowego pojazdu. Pozwany wskazywał ponadto, że poszkodowany uzyskał korzyść majątkową z tytułu swojej szkody, bowiem odpłatnie scedował na powoda wierzytelność wobec zakładu ubezpieczeń. Zdaniem Sądu, powyższa okoliczność nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem rozliczenia pomiędzy poszkodowanym a powodem nie dotyczą odpowiedzialności pozwanego.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Nie ma zatem racji pozwany wyprowadzając z faktu braku naprawy auta wnioski, że uwzględniane w kosztorysie naprawy stawki za roboczogodzinę powinny być niższe od tych, które by należało zastosować w przypadku naprawy samochodu.

Zgodnie z przepisem art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72).

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05 listopada 1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania o amortyzację. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów

naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę, również obniżenie należnego powodowi świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych”.

Należy mieć na uwadze, że przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego do spraw samochodowych ustalił niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 6.326,86 zł.

Wobec faktu, iż niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyniósł 6.236,86 zł, a pozwany tytułem odszkodowania wypłacił przed wszczęciem procesu kwotę 3.181,07 zł, należy uznać, iż pozwany nie wykonał w całości ciążącego na nim zobowiązania wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Tym niemniej Sąd miał na uwadze okoliczność, iż powód jako wartość dochodzonego roszczenia wskazał kwotę 3.085,86 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy wskazaną w pozwie wartością szkody a przyznanym odszkodowaniem przy czym kwota żądana przez powoda jest niższa od tej, jaka wynika z ustaleń biegłego. Zgodnie z art. 321 kpc sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasądzać ponad żądanie. W związku z czym Sąd na mocy powołanych przepisów orzekł jak w punkcie I wyroku, zasądzając na rzecz powoda żadaną kwotę 3.331,86 zł, w tym 246 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzonej kalkulacji.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W ocenie Sądu w świetle powyższego zasadne jest żądanie powódki odnośnie zwrotu kosztów wykonania ekspertyzy – wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, które pozwoliło powodowi zakreślić realne ramy żądania dochodzonego na drodze sądowej.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)

Wskazać należy w tym miejscu, że powód żądał odsetek od dnia 30 grudnia 2011 r. podczas gdy szkoda miała miejsce w dniu 29 grudnia 2011 r., z tych względów Sąd zasądził odsetki począwszy od 31-go dnia od zgłoszenia szkody. Z akt szkody wynika data 02 stycznia 2012 r. jako dzień zgłoszenia szkody, w pozwie natomiast brak jest informacji do tej daty, należało zatem uznać, że 30 - dniowy termin na wypłatę odszkodowania upłynął w dniu 01 lutego 2012 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd oddalił powództwo co do żądania zasądzenia odsetek za okres od dnia 30 grudnia 2011r. do dnia 1 lutego 2012r.

O kosztach procesu w punkcie III wyroku Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 99 kpc, 100 kpc i 108 § 1 kpc uznając, że powód przegrał sprawę w nieznaczej tylko części, co skutkowało obciążeniem pozwanego całością kosztów procesu poniesionych przez powoda. Tym samym, należało zasądzić od pozwanego na jego rzecz kwotę 1.264 zł tytułem kosztów sądowych (opłata od pozwu 167 zł oraz koszt opinii biegłego 480 zł), oraz kwotę 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonych na mocy § 6 pkt 3 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)